

מוד אדאמס: חתיכה לבונד מיזדקן

עליז אך לא מותח

אוקטופוסי (תל-אביב, תל-אביב, אנגליה) - שלא יהיו ספקות: הסרט הזה עלה הרבה עשרות מיליוני דולרים. כל פרט מן ההשקעה נראית על המסך, וכתוצר-בדיוק, שתוכן בקפדנות למלא את דרישות-החקל, יש להניח שלא יאכזב איש. כמו בכל סירטי בונד, יש בו הרבה חתיכות, הרבה פעילות, הרבה אתרים אכזזיים, הרבה המצאות ובדיחות - ומעט מאוד סיפור. אלא שעוד לפני הרבה שנים זה כנראה הפסיק להסריד את חסידי 007, הצועדים בציטטות מפליאה לקופת בית-הקולנוע, בכל מעם שחורפתקה חדשה מופיעה באופק.

למען האמת, הצרה עם כל הסרטים האלה טמונה בעיקר בעובדה שהם החלו להיות דומים עד כדי כך, שאי-אפשר עוד להבדיל ביניהם. אילו היו לוקחים את הפתיחה של הסרט הזה, למשל, ומדביקים אותה לסרט אחר, למשל אתה חי פעמיים, איש לא היה מרגיש כלל בהבדל. וכך לגבי כל שאר אפיוזות הנמרדות שמתן בנוי הסרט, היוצרות יחד, באורח רופף מאוד, משוה הדומה לעלילה.

הסיפור על ננדל רוסי מושחת (כי אפילו בסירטי בונד כבר לא כל הרוסים משהחיים), שלא רק מתעשר אישית מן האוצרות של מוסיאנוי מולדתו, אלא גם מתכנן לסבך את המעצמות במלחמה בנעימות בניוד לרצון, נושא את כל הסממנים של שנות מוחלטת. אבל כל עוד זה נאמשר לבונד לנסוע להודו, להתעסק עם אמונה מסרנית, לקפץ ממבטית

לרכבת ולטייל על גגו של מטוס בשחקים - הרי ההגיון של הסיפור הוא בעל חשיבות מינימלית בהחלט. אשר לבונד עצמו - רוג'ר מור מתקרב לגיל שתפקידי אבות הדלמים אותו יותר, וכל העניין הזה של דילוג ממיסת למיטה וטיולים רגליים ארוכים בתוך הגזונגל מתישים מדי עבורו. כך זה לפחות נראה, כי בסופו של דבר, רוצי השיא שלו בתפקיד הם אלה שבהם הוא לבוש הליפה מתוקצעת, סועד בנחת, ובעיקר - מחייך אל תוך המצלמה. ואם מישוה ינסה לחיזק, המס דקות אחרי שיצא מן הקולנוע, מדוע חייך - יגלה עד מורה שאין מה לזכור.

כסרט עשיר זה התמודדות עם יחסי-המין, הערכת השאלה אם אפשר לנתק את המין מאהבה, השוואות בין ערכי-מוסר בגילים שונים וברורות שונים, סוגים שונים של עיוורון-אהבה ומנה הגונה של חרדות ופיקפוקים מצד אנשים שקולים לגמרי, כך לפחות נדמה, ביחס לאישיות וליכולת שלהם לתפקד בחברה. השמועה אומרת, שיש כוונה לקרוא לסרט הזה בעברית אהבת קיץ. מוטב שלא. שם כזה מתקשר עם ברוק שילדס, עם סיפורים בגוון של מעטפת שוקולד המתרחשים על שפת הים, כאשר העיקר בהם הוא שטח העור החשוף של הכוכבת.

שחקנית אריאל דומבאל פרס לרוהמר בברלין

חביב אך לא מרתק

בן לוקח בת (אורלי, תל-אביב, ישראל) - סירטה השלישי של מיכל בת-אדם הוא תוצאה ישירה של הסרט הקודם שלה. שם הלכה הניבורה הראשית, ילדה קטנה לבלות כמה חודשים בקיבוץ כילדת-חוץ. כאן בגינה כל העלילה כולה סביב אפיוזיה זו: ילדה שהוריה הרומאים יוצאים לטפל בפליטים בדרום-מזרח-אסיה, היה שנה תמימה כילדת-חוץ בקיבוץ. היא לומדת להתמודד עם חברה, להכיר אנשים ולהסתגל למציאות שהייתה ורה לה קודם לכן.

הסרט, שלמי עידית הבימאית עצמה משתמש בחרבה חומר אוטוביוגרפאי, מנסה לשחזר את החן והתמימות הפשוטה של הילדות בגילים 12-10, מתאר אהבות טהורות ראשונות, קינאה ילדותית בערת, ושילוב של בת-עיר בתוך שיגרה כפרית.

הטובגרים במיסגרת הזאת הם דמויות שוליות בלבד, וקריאות-העין לעבר שישות-החינוך שלהם או בילויי הזמן שלהם, הן באמת לא יותר מאשר קריצות עין. בולטת יותר נוכחותם של הנערים המתכוונים לגיוס. אין ספק שכאן שילבה מיכל בת-אדם חלק נכבד מדעותיה הפרטיות על המצב הפוליטי שבו אנו נחונים. עצם העובדה שהסרט נעשה לפני מלחמת-לבנון, בעוד ההערות על עניין הגיוס, על המלחמה ועל המוות המיותר עושים רושם אקטואלי חריף, מוכיחה עד כמה בעיות אלה יסודיות ואינן משתנות אצלו.

ילדי טירת צבי: עושים הצגה

אולם העובדה שאין בסרט עלילה רצופה אחת, אלא סידרה של פרקים נפרדים על חייה-ילדים, והנסיגן של הבימאית לעמוד כל הזמן מן הצד ולהתבונן בילדים, סבלי להתערב במעשיהם, יוצרים בסופו של דבר תוצאה רפה במקצת. הילדים, שנראים טבעיים וחביבים להפליא כשהמצלמה אכן תופסת אותם ללא אזהרה מוקדמת, מסתדרים פחות עם השורות שהם צריכים לומר, כאילו הם כופים על עצמם להציג - וזה, כמובן, עומד בניגוד גמור לאפקט שצריך להתקבל על המסך.

לחלוטין, הקנאות כליכך לחירותה, עד שהיא עומרת כמעט בניגוד לשתי הגיבורות של רוהמר. בראל מנסה לשמור על תכונות פסבדר תעוריות, ולהעביר לצופה את התחושות של הגיבורת עלי-ידי הגשת החומר בדרך הכי פחות מעוברת והכי בלתי-אמצעית. כל מי שהסתגל לתעשיית הטלוויזיה החלקלקה, ירגיש למראה הסרט כמו אדם הלועס חול עם מנת האורז שלו. מצד שני, צריך אולי להודות שחדשנות זו של בראל אינה חדשנות כלל, כי גם בתקופת הגל החדש בצרפת - שלא לדבר על הקולנוע הניריורקי, עוד כסרטי הראשונים של קאסאנטס - באה גישה זו לביטוי ממצה הרבה יותר.

סרט אחר הכלול בתכנית הוא חדר בעיר של ז'אק דמי, מעין גירסה חדשה של מיטריות שברורג, שבו החליף המלחין מישל קולומביה את מישל לגראן, זהו עוד סיפור של אהבה בלתי-אפשרית בשיר ובזמר. האהבה היא בין ארית (דומיניק סאנדרה) ופרנסואה (רישאר ברי), מלווה במומנטים טראגיים ובסוף עצוב, בלתי-נמנע, משום שהחברה עצמה אינה מאפשרת את התגשמות האהבה בין השניים. הסרט וכה בצרפת בביקורת נלהבות, עד כדי כך שרוב העיתונים גינו את הצופה הצרפתי, על שהוא רץ לראות את סירטו האחרון של בלמונרו (אלוף ההרפתקנים) וזונג את דמי. בלמונרו

איזאבל אדג'אני ואלן פושון בסרטו של בקר. הקיץ הקטלני" מוכשרת וחושנית

סירטו של רוהמר אינו שייך כלל לסגוריה הזאת, וכדאי שהצופים יידעו לקראת מה הם הולכים. חוץ מזה, מה רע בשם המקורי? **לאכול חול**, חסידי המושבעים של רובר ברסון (הנידון למוות ברח, חכיים, מוטב) ודאי יקבלו כאהבה רבה את סירטו החדש, הכסף (אפשר לתרגם אותו גם הממון). זהו כתב אשמה חרימשימעי נגד החברה הקאפיטליסטית, שבה הערך העליון הוא הממון. הוא מוגש כסגנון הסגפני והמינימליסטי של ברסון, שמכיון את הסיפור ומוביל למסקנות בשרירותיות פסימית הקוסמת למעריציו, אבל מוציאה מן הכלים את כל היתר.

הקולנוע הצרפתי הצעיר מיוצג על-ידי לילה בחוץ - סרט של ז'אק בראל, אשר צולם במצלמת 16 מ"מ ופותח כך, שהגטות והחיספוס של החמר מהווים חלק בלתי-נפרד מן החוויה עצמה. כי מרוב בנתח של חירילה בפאריס - לא חיי הלילה הזוהרים של מועדוני-פאר, ולא נבירה בתוך קיני האינטלקטואלים בגרה השמאלית, אלא פאריס הלילית האפורה, כפי שהיא נראית בעיני נהגת מונית משוחררת

תדרוך חובה לראות

תל אביב - חוזה השרטט, דודס-קאדן, דינר, קרמר נגד קרמר, טוטסי. ירושלים - טוטסי. חיפה - טוטסי.

תל אביב

★★★ דודס-קאדן (גורדון, יפאן) - גורל האדם, כפי שהוא משתקף באוסף של אפיוזות על תושבי שכונת פחונים דמונית בפבררי כרך לא מוגדר. סרט מרשים של אקירה קורוסאווא.